

## I.

*Zes weken eerder*

In de bijna lege fietsenstalling geef ik Rashid een stomp tegen zijn schouder. ‘Ben je er klaar voor? Vandaag moet het gebeuren, toch?’

Hij grijnst plichtmatig en meteen voel ik me een beetje schuldig. Ik weet hoe a-relaxed hij dit allemaal vindt en toch doe ik net alsof het alleen maar grappig is. Toen Timo vorige week moest inbreken in het kantoor van de rector was dat voor ons hilarisch, maar voor hem moet het doodeng zijn geweest. En straks moet Rashid een rookbom bij de toiletten gaan afsteken.

‘Weet je, ik heb het ergste eigenlijk al gehad,’ zegt hij optimistisch. ‘M’n moeder heeft de *stash* niet gevonden en nu heb ik er eigenlijk wel zin in.’ Hij klopt zachtjes op de zak van zijn jas. ‘Dus, oren dicht in de kleine pauze. Ik ga *all out*!’

Ik kijk hem niet-begrijpend aan. ‘Het knalt toch niet?’

‘O, reken maar dat deze knallen, bro. Ik heb mijn uitdaging echt *next level* gemaakt.’

Ik schud mijn hoofd. Het is typisch iets voor Rashid om iets wat al op het randje is nog net een tandje erger te maken. ‘Wat ga je doen dan?’

‘Ik ga een wc-pot opblazen met cobra’s,’ fluistert hij terwijl we naar binnen lopen.

Verbijsterd sta ik stil. 'Wat de fuck! Je bent niet goed wijs, als ze je pakken heb je echt een ziek groot probleem.'

'Ze gaan me niet pakken. Ik weet precies waar de camera's zijn en hoe ik die kan omzeilen. Dit wordt v  t.'

'Maar wat als er iemand binnenkomt? Straks raken er mensen gewond.'

'Gebeurt niet, ik hang een briefje op.' Hij loopt door en propt zijn jas in zijn kluisje. 'Maar geen woord tegen de anderen, h  ? Het moet een verrassing blijven.'

'Rashid, dit is echt geen goed idee. Je krijgt hier gegarandeerd gezeik mee.'

Hij grinnikt. 'Woutje, maak je toch niet altijd zo druk. Dit wordt gewoon lachen, waarschijnlijk gooien ze de school dicht en hebben wij de rest van de dag vrij.'

'Prima, dan moet je het zelf maar weten,' zeg ik en ik hoor zelf hoe zuur ik klink.

Tijdens de les kijk ik ongeveer elke vijf minuten op de klok. Ik kan gewoon niet geloven dat Rashid echt van plan is om over minder dan een kwartier een wc-pot op te blazen. Ergens heb ik het gevoel dat ik hem tegen zou moeten houden, maar ik heb geen idee hoe. Het is wel duidelijk dat ik hem niet op andere gedachten kan brengen. Hij ziet eigenlijk nooit ergens een probleem in en dat is nu niet anders.

De No Fear Club, zoals we onze vriendengroep hebben gedoopt sinds we met de challenges gestart zijn, is ook bedoeld om de uitdaging met jezelf aan te gaan. Toen Mick aan het einde van de zomervakantie met het idee kwam, klonk het als een avontuur. Iets wat we met ons zessen zouden delen. Ik was er net zo

enthousiast over als de rest van de groep. Voor mij was het een bewijs dat ik er eindelijk echt bij hoorde. Ik werd betrokken bij dit geheime spel en ik voelde me... nou ja, vereerd misschien.

Om te bepalen wie voor wie een challenge zou bedenken, hebben we lootjes getrokken. Ook voor de volgorde van de challenges hebben we geloot en het idee is dus om iets te kiezen waar de ander bang voor is.

Ik staar naar mijn geschiedenisboek en probeer de opdrachten te maken, maar kan mijn gedachten er niet bij houden. Ik word met de minuut zenuwachtiger en verbaas me erover dat Rashid er zo rustig bij zit. Ik kras wat in de kantlijn van mijn schrift en bedenk dat Timo deze challenge heel goed heeft uitgedacht. Het enige waar Rashid echt nerveus van wordt, is zijn moeder. Ze is niet normaal streng en ze kent Rashid bovendien goed genoeg om zijn kamer regelmatig grondig te doorzoeken. Soms vraagt hij me daarom dingen voor hem te bewaren die zij echt niet mag vinden.

De eerste keer ging dat meteen mis. We waren in de derde klas met Duits naar de kerstmarkt in Keulen geweest en de docent had mij aan Rashid gekoppeld om samen mensen op straat te interviewen. Vlak voordat we voor de school uit de bus stapten, gaf hij mij een tasje met illegaal vuurwerk dat hij in Duitsland gekocht had. We hadden het echt chill gehad samen en dat was eigenlijk de reden dat ik die zak van hem aannam. Met mijn stomme kop legde ik het tasje in mijn kluisje. Precies die week deed de politie een steekproef. Toen een van die agenten me uit de klas kwam halen, werd Rashid zo bleek dat ik bang was dat hij ter plekke om zou vallen. Mijn ouders waren al gebeld en ik moest naar Bureau Halt en zo, maar ik heb volgehouden dat dat

vuurwerk alleen van mij was. Sindsdien zijn Rashid en ik vrienden en heb ik zo'n beetje alles wat zijn moeder niet mocht vinden bij mij thuis bewaard.

Ik schrik op van de bel. Met een knoop in mijn maag ruim ik mijn spullen op. Het liefst zou ik naar buiten gaan om zo ver mogelijk van die vuurwerkbom vandaan te zijn, maar iedereen van de No Fear Club moet bij de challenges aanwezig zijn. En die idioot van een Mick vindt het zelfs een goed idee om ze allemaal te filmen.

## 2.

Ik volg Rashid naar de kluisjes. Mick, Timo, Dani en Liv staan al op ons te wachten.

‘Oké,’ zegt Rashid op samenzweerderige toon. ‘Deze challenge gaat iets anders dan de andere, want als groep vallen we veel te veel op.’

Mick kijkt sceptisch. ‘Je doet wel heel stoer over een simpel rookbommetje, Rashid.’

Rashid grijnst. ‘Niks rookbommetje, gap,’ fluistert hij. ‘Dikke cobra’s!’

Nu breekt er ook een lach door op Micks gezicht.

‘Dus we doen het als volgt,’ gaat Rashid verder. ‘Wout, Timo, Mick en Dani gaan op onze vaste plek op het plein staan. Liv gaat met mij mee zodat ze me kan filmen. Zij valt niet zo op en als het nodig is, doen we alsof we een rustig plekje zoeken, als je begrijpt wat ik bedoel.’ Hij geeft haar een veelbetekenend knip-oogje.

Ik grinnik; Rashid weet er wel weer wat van te maken en dit klinkt inderdaad als een plan dat zou kunnen slagen.

Rashid steekt zijn hand uit naar Liv. ‘Dus, schatje, ga je mee?’

Liv giechelt en ik voel een klein steekje van jaloezie als ze haar hand in de zijne legt.

‘Jullie horen het wel als het gelukt is,’ zegt Rashid, voordat hij Liv achter zich aan de gang in trekt.

Terwijl we de school uit lopen, mompelt Timo: 'Cobra's, hoe komt-ie erop?'

'Lachen toch?' zegt Mick. 'Ik vind het wel relaxed. M'n moeder is vandaag vrij, dus van haar krijg ik geen gezeik en met een beetje mazzel ontruimen ze de school.'

Ik knik; Micks moeder werkt hier als docent Nederlands en counselor en ze zit Mick soms behoorlijk op zijn huid, dus ik snap best dat de timing van deze challenge gunstig voor hem is.

'Ja, voor jou komt het misschien lekker uit,' fluistert Timo. 'Maar mijn broertje zit hier ook op school, hè?'

Mick haalt zijn schouders op. 'Dus?'

'Wat als hij naar die wc gaat?'

'Rashid hangt een bordje op de deur,' zeg ik snel en dat lijkt hem een beetje gerust te stellen.

'Nou,' zegt Dani, 'ik weet niet of dat...'

De rest van haar woorden gaat verloren door de oorverdovende knal die uit het schoolgebouw komt.

Het groepje meisjes dat een paar meter bij ons vandaan staat, gilt het uit.

'Wat de fuck wás dat?' roept Dani, die haar rol weer uitstekend weet te spelen.

'Het klonk als een bom!' schreeuwt Mick. Hij weet zijn lachen haast niet in te houden, maar dat geeft niet, want niemand let op ons.

Iedereen op het plein staart naar de toegangsdeuren van de school, waar leerlingen elkaar verdringen om naar buiten te komen.

'Ik ga even kijken of ik mijn broertje ergens zie,' zegt Timo.

Het noodsignaal galmt door de school en het gebouw stroomt in hoog tempo leeg. 'Iedereen naar het sportveld,' roept Joop, de

conciërge, door een megafoon. 'Zoek je mentor op en blijf met je klas wachten op verdere instructies. Als je mentor vandaag niet op school is, zoek je naar het bordje van je klas.'

Ik kijk om me heen of ik Timo nog zie en dan loop ik met de stroom mee naar het sportveld. Vlak voordat ik de hoek van het gebouw omsla, hoor ik sirenes onze kant op komen. Ik kijk over mijn schouder en zie een brandweerwagen het schoolterrein op rijden, direct gevolgd door twee ambulances. Zou er toch iemand gewond zijn geraakt? Een lichte paniek overvalt me. Waarom zijn Rashid en Liv nog nergens te bekennen? Ze zullen toch niet betrappt zijn?

Bij het sportveld staat de rector op de vlonder van de stormbaan met Joops megafoon in zijn handen. 'Beste leerlingen,' schalt hij over de massa heen. 'Zoek allemaal je mentor op, zodat hij of zij de presenties kan opnemen. Ik herhaal: zoek je mentor voor het opnemen van de presenties.'

Ik scan het sportveld op zoek naar mijn mentor en hoop maar dat Rashid en Liv daar ook naartoe komen. Dani, Timo en Mick hebben geen wiskunde B en zitten in een andere stamklas.

Als ik Denise eindelijk gespot heb, zie ik dat er nog maar een handjevol leerlingen bij haar staat. Fuck it, dan hoeft ik daar ook nog niet te zijn. Ik loop een extra rondje en kom Timo tegen die een arm om zijn broertje heeft geslagen en samen met hem op zoek is naar zijn brugklasmentor. Een stukje verderop zie ik Dani en Mick bij hun mentor staan, maar nergens een spoor van Rashid of Liv...

'Beste leerlingen,' roept de directeur weer door de megafoon. 'Even een update...'

Het wordt plotseling muisstil op het sportveld.

‘Er is in de toiletten bij de gamma-gang een ontploffing geweest, waarbij geen gewonden zijn gevallen. We weten nog niet wat de oorzaak van de explosie is, maar verwachten daar snel meer duidelijkheid over te kunnen geven.’

Om me heen beginnen leerlingen zachtjes met elkaar te praten over wat er gebeurd zou kunnen zijn.

‘Was je op het moment van de ontploffing in de buurt van de gamma-gang, laat je dan onderzoeken in een van de ambulances voor de school of spreek een van de GGD-medewerkers aan die daar rondlopen,’ gaat de rector verder. ‘Op dit moment is de school ontruimd en wordt er gelucht. Het gebouw is niet toegankelijk voor leerlingen. Ik herhaal: de school is níét toegankelijk voor leerlingen.’

‘Mogen we dan naar huis?’ schreeuwt een meisje dat een meter of tien voor me staat.

‘Zodra je je gemeld hebt bij je mentor mag je naar huis. Ik zal jullie ouders en verzorgers per mail informeren.’ De rector laat de megafoon zakken en stapt van de vlonder af.

Ik draai me om en loop naar de plek waar Denise nu druk bezig is om mijn klasgenoten af te vinken op een lijst.

‘Ik ben er,’ zeg ik.

Denise knikt. ‘Heb jij Liv en Rashid ergens gezien?’

Ik schuifel met mijn voeten in het gras. ‘Nee,’ zeg ik. En hoe wel het de waarheid is, heb ik toch het gevoel dat ik lieg.

Ze kijkt me peilend aan. ‘Ben je erg geschrokken?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Een beetje.’

‘Kijk anders even op het plein of ze daar zijn,’ zegt Denise. ‘Alle leerlingen die in de buurt waren van de gamma-gang tijdens de knal worden daar onderzocht op gehoorschade.’

‘Bedankt voor de tip.’

Ik haast me terug naar het plein.

Als ik daar aankom, besef ik pas goed wat we hebben veroorzaakt. Door de wirwar van busjes en mensen in uniform is het schoolterrein onherkenbaar. Leerlingen wringen zich met hun fietsen tussen meerdere politieauto’s, een brandweerwagen en zelfs een bus van Team Explosieven Veiligheid door. Ik zie verschillende verslaggevers en hoor Joop tegen iemand van *Hart van Nederland* zeggen dat hij ‘geen commentaar heeft’.

Tegen de stroom in loop ik naar een van de ambulances naast de fietsenstalling. Daar staan Rashid en Liv te praten met een vrouwelijke GGD-medewerker. Ze kijken ernstig, maar zijn zo te zien niet gewond. Opgelucht laat ik mijn schouders zakken. ‘Yo, Rashid, Liv!’

Rashid zegt nog iets tegen de vrouw en komt dan met Liv naar me toe. ‘Missie geslaagd,’ fluistert hij in mijn oor.

### 3.

Samen met Rashid loop ik de trappen van het bordes voor de school af, op weg naar het betonnen basketbalveld naast de parkeerplaats. Rashid heeft vanmorgen aan een stuk door over zijn ‘epische challenge’ gepraat en ik ben er nu wel klaar mee. Ik snap dat hij het cool vindt dat die wc-pot in duizend stukjes uit elkaar is gespat en dat hij samen met Liv het perfecte ‘rookgordijn’ had opgetrokken. Maar het had ook heel anders kunnen aflopen en dat lijkt hij totaal niet te zien.

Op het basketbalveld staan al een stuk of tien leerlingen op een kluitje te wachten en zoals Rashid had voorspeld, zijn het allemaal meiden. Dat was de reden dat hij zich per se voor inline skating wilde inschrijven. Het alternatief was de sportschool of golfles, dus ik vond het allang best. Ik zal sowieso blij zijn als deze sport-oriëntatielessen voorbij zijn. Waarom zou je in 5 havo nog kennis moeten maken met al die zinloze sporten?

Als we het veld op lopen, staat er een parcours voor ons klaar en ik zucht. Misschien was dit toch een minder goed idee dan ik dacht. Mijn evenwichtsgevoel is op zijn zachtst gezegd matig en de laatste keer dat ik op skates heb gestaan, kan ik me niet eens herinneren. Grote kans dat ik mezelf onwijs voor lul ga zetten.

Ik scan het groepje meiden en spot Dani vrijwel meteen. Ze draagt een wijde jeans met een megakort truitje dat haar navel bloot laat en hoewel het best koud is, heeft ze haar sweatvest om haar middel gebonden. Een van haar vriendinnen zegt kennelijk

iets grappigs en als Dani overdreven voorover klappt van het lachen, zie ik Liv achter haar staan. Ze geeft Dani een duwtje en gooit haar lange, roodblonde vlecht over haar schouder. Dan kijkt ze onze kant op en zwaait.

Dani kijkt nu ook om. ‘Hey boys, waarom zijn jullie niet in de sportschool?’

Rashid spant zijn spierballen. ‘Deze jongens zijn al genoeg ontwikkeld. Wij komen werken aan andere skills, snap je?’

Dani en haar vriendinnen proesten het uit. ‘Tuurlijk, Rashid.’

Als ik naast haar ga staan, geeft Liv me een blik van verstandhouding en ik glimlach naar haar.

‘Goed, dames en heren, mag ik jullie aandacht!’ roept Leon, onze gymdocent, terwijl hij hard in zijn handen klappt.

Dani schudt haar hoofd. ‘Het is dat-ie zo lekker is...’ zucht ze en ze draait zich naar hem toe.

Naast Leon staat een overduidelijke skater, alleen is hij vet oud, waardoor het lijkt alsof hij zich verkleed heeft voor een foute party.

‘Dit is Jason, hij skatet al zijn hele leven en hij komt jullie een paar vette tricks leren.’

‘Yo,’ zegt Jason.

Rashid stoot me aan en grinnikt. Er is niets treuriger dan volwassenen die zich als tieners gedragen.

Leon wijst op de rij skates die aan de rand van het veldje liggen. ‘Nadat je een helm hebt opgezet en bescherming hebt aangedaan, mag je daar zometeen een paar uitzoeken. Ze zijn in maat verstelbaar. Wij lopen langs om je te helpen.’

Iedereen komt in beweging en begint in de bak met elleboog- en kniebeschermers te graaien.